

Suel: Efter den udsørlige Debat, som under forrige Behandling fandt Sted angaaende det foreliggende Spørgsmaal, og som synes at skulle fortsættes idag, skal jeg ikke indlade mig videre paa denne Sags Realitet, faameget mindre, som jeg har faaet den Overbeviisning, at Grunde ikke nytte stort i denne Sag. Da vi nemlig sidste Gang forhandlede dette Spørgsmaal, indrømmede et æret Medlem paa den modsatte Side, at der, efter de Grunde, som vare fremsførte fra den Side, hvorpaa jeg staaer, er noget Absurd i vore Forhold, og idag have vi hørt et andet æret Medlem sige: Ja, de Herrer have i Grunden Ret, men det kan ikke hjælpe, man kan alligevel ikke stemme med dem. Ved den forrige Behandling havde jeg tilligemed andre ærede Medlemmer tilladt mig at stille et subsidiairt Forslag, som gif ud paa at bevilge Regjeringen, ikke blot Kongeriget, men ogsaa Slesvigs Andeel i Tilsluddet til de saakaldte Fællesudgifter, men dette Forslag nød ikke nogen god Modtagelse, hverken fra Regjeringens eller fra ærede Medlemmers Side. Saavidt jeg huffer, var der kun to Rigsdagsmænd, som stemte for det, og Finantsministeren erklærede, at det vel ikke var saa grundlovsridigt, som de to andre Forslag, men at det dog var grundlovsridigt. Efter dette Udfald kunde jeg ikke finde mig foranlediget til atter at optage dette Forslag ved tredie Behandling, skjøndt det ganske vist vilde have sikret os mod den Beshyldning, jeg vil ikke sige: at ville rydde af Veien, men at ville Regjeringen, at ville Ministeriet, at ville Rigsraadet tillys. Det er nemlig en feilagtig Betragtning, ibetmindste for mit Bedkommende, ved hele denne Sag, at man har villet lægge Rigsraadet eller Regjeringen nogensomhelst Hindring i Veien. Nei, jeg har kun som Rigsdagsmand fundet mig opfordret til at hævde Rigsdagens Stilling og navnlig, for alle kommende Tilfælde Skyheds Bevillingsmyndighed, som er den vigtigste Ret, Hovedhjørnestenen i det constitutionelle System. Det er mig nemlig ganske klart, at

dersom de Herrer, der troe paa en snarlig Overeenskomst, jeg vil ikke sige, gaae i Drømmerier, men nære et Haab, som ikke vil gaae i Opfyldelse, vil Rigsdagen kunne blive udfat for ganske overordentlig Fare. Det blev allerede sidst berørt, at Et af To vil blive Tilfældet; enten vil Rigsraadet vedblive at bestaae ved Siden af Rigsdagen, som i saa Tilfælde ganske vil være i Rigsraadets Bold, uden at kunne udøve nogen Indflydelse paa den fremtidige Stilling, hvis man vil afløse det, som jeg vil kalde det, absurde Forhold at have to Forsamlinger her i Landet, eller ogsaa — det er det andet Alternativ, som ligger for — vil den Mening seire, som næres paa mange Steder, og af indflydelsesrige Mænd, at det vilde være ligesaa lorligt at etablere Absolutisme i Fællesagerne, som at lade dem blive ved Rigsraadet, men da vil Rigsdagen, efterat have givet Slip paa sin Bevillingsmyndighed, være aldeles uden Betydning selv i de nuværende saakaldte særlige Anliggender. Den ærede Finantsminister sagde med en vis Vehement, at det ikke var værd at male Spøgelse paa Væggen, og jeg troer ikke, at han omgaaes med Tanker om at gjenindsføre Absolutismen paa noget Omraade, men det kan ikke være den ærede Minister ubekjendt, at der gives indflydelsesrige Mænd her i Landet, som nære den Anskuelse, at det er lige saa lovligt at overdrage Fællesagerne til Kongen som at overlade dem til Rigsraadet, og hvor stor hans Magt end for Dieblikket, og med Rette, er her i Landet, er enhver Magt dog forgængelig; det have vi altfor ofte seet. Jeg vil altsaa urgere, at det foreliggende Forslag aldeles ikke gaaer ud paa at benægte Rigsraadets Skyldighed eller lægge Regjeringen eller Ministeriet nogen Hindring i Veien, men kun paa at hævde Rigsdagens Bevillingsmyndighed.

Formanden: Det ærede Medlem har udtalt, at han maatte antage, at Grunde ikke nyttede i denne Sag. Jeg maa gjøre op-